

BRÅSKIVER

Norsk

De mangfoldige møtene på Rikshospitalet og den varme tonen til doktor Michaels har nesten visket bort arrene på Bjørns sjel, etterlatt av den uheldige episoden på Vanlig.

Han tenker ikke lenger på forholdet mellom den korpulente kroppen sin og rommet han befinner seg i. I stedet har han begynt å fokusere på et langt viktigere aspekt – hvordan han virker på rommet, ikke hvordan rommet virker på ham.

Helt til en natt da han ble besøkt av de velkjente marerittene.

Det hele startet ikke egentlig som et mareritt, men som en vanlig frokost. Ragnar skulle nemlig lage brødsiver, helt vanlige, saftige norske brødsiver.

English

The many encounters at Rikshospitalet and the warm tone of Doctor Michaels have almost erased the scars on Bjørn's soul, left behind by the unfortunate episode at Vanlig.

He no longer thinks about the relationship between his corpulent body and the room he's in. Instead, he has begun focusing on a much more important aspect—how he affects the room, not how the room affects him.

Until one night, when he was haunted by the familiar nightmares.

It didn't really begin as a nightmare, but as a regular breakfast. Ragnar was going to make sandwiches—completely ordinary, juicy Norwegian slices of bread.

Han satt ved bordet og nippet til frokostkaffen sin, selvfølgelig Friele – den beste, den rikeste på aroma.

He sat at the table, sipping his breakfast coffee—of course Friele, the best, the richest in aroma.

Han så ut av vinduet, men noe stemmer ikke overens med virkeligheten – for oppover Bygdøy Allé, ikke nedover, men oppover, kom joggende mennesker.

He looked out the window, but something didn't align with reality—because up Bygdøy Allé, not down, but up, people were jogging.

“Hva er dette for noe?” hvisket Bjørn. “Hvorfor er det plutselig så mye innsats?”

“What is this?” whispered Bjørn. “Why is there suddenly so much effort?”

Men da kom Ragnar ut av kjøkkenet med serveringsbrettet. Han snublet litt over Bjørns treningsbelte, men akkurat som enhver katt gjenopprettet han balansen på et millisekund. Det klang metallisk fra brettet.

But then Ragnar came out of the kitchen with a serving tray. He stumbled slightly over Bjørn's workout belt, but like any cat, he regained his balance in a millisecond. The tray gave off a metallic clang.

Ikke noe uvanlig, tenkte Bjørn.

Nothing unusual, thought Bjørn.

Helt til han ble servert frokosten.

Until he was served breakfast.

“Her er et par bråskiver, min venn!” ropte Ragnar freidig, og plasserte to sykkelbremseskiver på Bjørns tallerken.

“Here are a couple of brakefasts, my friend!” shouted Ragnar boldly, and placed two bicycle brake discs on Bjørn's plate.

“Heter det egentlig, brød... Ragnar, er, er dette...” prøvde Bjørn.

“Is it in fact called bread... Ragnar, is, is this...” Bjørn tried.

“Ja, ja, ja, selvfølgelig! Dette er to bremseskiver som hjelper deg å bremse – brått!”

“Yes, yes, of course! These are two brake discs that help you stop—suddenly!”

“Brått?” gjentok Bjørn.

“Suddenly?” repeated Bjørn.

“Ja, brått,” svarte Ragnar. “Bremsing er en ansvarlig handling.”

“Yes, suddenly,” answered Ragnar. “Braking is a responsible action.”

“Ja, det forstår jeg,” nikket Bjørn. “Jeg er en ansvarlig sjåfør selv. Jeg kjører nesten som en kjerring. Men Ragnar, skal jeg virkelig spise metall?”

“Yes, I understand that,” nodded Bjørn. “I'm a responsible driver myself. I drive like an old lady, almost. But Ragnar, am I really supposed to eat metal?”

“Ehm, ja? Skal du ikke bli sterk? Skal du ikke løfte Monolitten? Du må spise metall for å bli sterk! Vil du ha muskler av stål, eller... Deig?”

“Uhm, yes? Don't you want to get strong? Don't you want to lift the Monolith? You have to eat metal to get strong! Do you want muscles of steel, or... dough?”

“Men Ragnar, mennesker kan ikke spise...”

“But Ragnar, humans can't eat...”

"Spis!" hveste Ragnar, mens hjørnetennene hans lynte som helvetesild.

Bjørn skvatt.

"Åkei, åkei!" hikstet han. "Ikke kjøft på meg!" Han tok bremseskiven, snudde ansiktet til siden og lot som om han spiste.

"Nam, nam, nam – så deilig", simulerte han.

"Sånn, ja! Sånn gjør snille barn! Spis mer!" dundret Ragnar.

Da våknet Bjørn plutselig. "Fy fader, altså... metall?" tenkte han, mens gylne dusker av sol hang over Bygdøy Allé som noen fyrstes dekorasjoner.

"Eat!" hissed Ragnar, as his fangs flashed like hellfire.

Bjørn jumped.

"Okay, okay!" he whimpered. "Don't yell at me!" He took the brake disc, turned his face to the side, and pretended to eat.

"Yum, yum, yum – so tasty," he simulated.

"There you go! That's how good children behave! Eat more!" roared Ragnar.

Then Bjørn suddenly woke up. "Dear lord... metal?" he thought, as golden tufts of sunlight hung over Bygdøy Allé like the decorations of a prince.

Påstand (norsk)

Statement (English)

1. Doktor Michaels sin vennlige væremåte har gjort at Bjørn har glemt den traumatiske hendelsen på Vanlig.

Dr. Michaels' warm manner has helped Bjørn forget the traumatic incident at Vanlig.

2. Bjørn fokuserer nå mest på hvordan rommet virker på ham.

Bjørn now mainly focuses on how the room affects him.

3. Marerittet begynte som en dramatisk middagsscene med Ragnar.

The nightmare started as a dramatic dinner scene with Ragnar.

4. Ragnar serverte Bjørn to norske brødsiver med brunost og syltetøy.

Ragnar served Bjørn two Norwegian slices of bread with brown cheese and jam.

5. Bremseskivene ble servert som om de var frokostmat.

The brake discs were served as if they were breakfast food.

6. Ragnar sa at bremseskivene skulle hjelpe Bjørn med å stoppe brått.

Ragnar said the brake discs would help Bjørn stop suddenly.

7. Bjørn forsøkte å spise bremseskivene for å gjøre Ragnar glad.

Bjørn tried to eat the brake discs to make Ragnar happy.

8. Ragnar mente at man får muskler av stål hvis man spiser metall.

Ragnar believed you'd get steel muscles by eating metal.

9. I drømmen begynte Bjørn å spise ekte brødskeer etter hvert.

In the dream, Bjørn eventually started eating real slices of bread.

10. Da Bjørn våknet, var det mørkt og stormfullt utenfor.

When Bjørn woke up, it was dark and stormy outside.

1 Preposisjoner

1. Ragnar kom plutselig _____ kjøkkenet _____ et serveringsbrett.
2. Bjørn fikk to bremseskeer servert _____ tallerkenen sin.
3. Brettet klang metallisk, og lyden spredte seg _____ hele rommet.
4. Marerittet startet _____ det samme øyeblikket Ragnar sa: "Spis!".
5. Ragnar snublet _____ Bjørns treningsbelte, men klarte å beholde balansen.
6. Han rakte bremseskeivene _____ Bjørn og smilte bredt.
7. "Dette er et måltid _____ ansvarlige katter," sa han stolt.
8. Bjørn skvatt da Ragnar lente seg _____ ham og hveste.
9. "Du må spise metall _____ å få muskler stå," sa Ragnar.
10. _____ slutt våknet Bjørn svett og så sollyset henge _____ Bygdøy Allé _____ kongelige dekorasjoner.

2 Verb

1. Bjørn _____ plutselig da han _____ at han hadde drømt alt.
2. I drømmen _____ Ragnar to bremseskeer på tallerkenen hans.
3. «_____!» ropte han, med glimt i øyet.
4. Bjørn _____ seg litt redd og uvel.
5. Han _____ at han måtte _____ som om han _____.
6. Ragnar _____: «Du må _____ metall!»
7. Bjørn _____ ansiktet til siden og _____: «Nam, nam, så godt!»
8. Ragnar _____ ut av kjøkkenet og _____ nesten på treningsbeltet og _____ over den.
9. Han _____ balansen som en katt og _____ brettet rolig på bordet.
10. Etterpå _____ han at han aldri ville _____ bremseskeer igjen.
11. «Denne drømmen _____ meg ikke i det hele tatt,» _____ Bjørn.
12. Solen _____ inn gjennom vinduet. Det hele _____ veldig ekte.

Skriv setningene med riktig ordstilling.

(Verb i ledd 2, korrekt plassering av adverb, subjekt og objekter.)

-
1. På bordet en brødrister Ragnar satte.
 2. Har spist han ikke frokost i dag.
 3. Metall til frokost du kan ikke spise.
 4. I drømmen virket alt normalt det.
 5. En latterlig lyd ut av kjøkkenet kom plutselig.
 6. Veldig sint Ragnar plutselig ble.
 7. Sa han at bremseskivene du måtte spise.
 8. Til Bjørn Ragnar dem rakte med et alvorlig blikk.
 9. Langsomt metallbiten han løftet mot munnen sin.
 10. Våknet han svett tenkte han og: «bremseskiver aldri mer skal jeg spise !»
 11. Sa han at lov får han ikke til å slå viften på